

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ

Ντίνα Αμανατίδου, ΟΑΜ

Παιδιά σκελετωμένα από την πείνα
τα μάτια σας πελώρια μας κοιτούν,
μικρά βλαστάρια τρισδυστυχισμένα...
Γιατί; Με πίκρα και απορία μας ρωτούν.

Λιωμένα απ' την πείνα αργοπεθαίνουν
χωρίς ψωμάκι, ρούχα ή υγεία,
παιδιά απόκληρα, μωράκια που βυζαίνουν
το αίμα της μάνας τους με απελπισία.

Παιδιά της Αφρικής, άραχνα, μαύρα,
πόσο απαραίτητο το χρήμα στη ζωή μας,
χωρίς αυτό είναι η κοιλιά μας άδεια,
και υποφέρει και η ψυχή μαζί μας.

Αθώα, στωικά, σιγοπεθαίνουν...
Γιατί Θεέ μου, στη Ζωή να ρθούνε;
Αφού ήξερες πόσο σκληρά θα ζήσουν
γιατί τα άφησες να γεννηθούνε;

Φτωχά παιδάκια με πελώρια μάτια,
μου πήρατε τη σκέψη που σας είδα
τόσο δειλά, απελπισμένα να κοιτάτε,
και από τότε ησυχία δεν ήύρα.

Κατηγορώ τον εαυτόν μου όταν έχω
μπόλικο φαγητό επάνω στο τραπέζι,
θα χόρταινα ειλικρινά να σας το δώσω,
και η συνείδησή μου δεν θα με περιπαίζει.

Παιδάκια μου φτωχά, αναιμικά κορμάκια,
αν ζήσετε μετά από χρόνια θα θυμάστε
εκείνα τα σκελετωμένα ποδαράκια...
κι αν έχετε ψωμί, ακόμα θα λυπάστε.

Παιδάκια μου μικρά, τι να σας κάνω;
Είμαι κι εγώ φτωχή να σας χαρίσω
ψωμί, χαρά, δύναμη, ευτυχία, υγεία.
Αχ, να μπορούσα νά 'διωχνα τη δυστυχία.

Με αγάπη λίγους στίχους θα σας δώσω,
αν και η ψυχή μου μέσα μου θρηνεί,
ας ήταν Θεέ μου τις καρδιές να μαλακώσω!
Η πείνα εντελώς από τη Γη να εξαλειφθεί.

Ντίνα Αμανατίδου, ΟΑΜ